

som közvetlenül az ezredes mellett állt, hivalkodóan dőlyfős, pöffeszkedő testtartásban, mintha életnek is, halálnak is ő volna itt az ura. Éreztem, ha a közelébe jutsok, azonnal előnti a vér az agyamat, s majdnem biztos, hogy nem sikerül úrrá lennem az indulataimon.

Ebben a percben a teraszon feldörgött a taps.

Az egymáshoz verődő tenyerek az ország első emberét köszöntötték, aki a vadörök hathatós közreműködésével meggyújtotta a máglyát. A gúla alakban feltornyozott fahasábok tüzet fogtak, majd egyre nagyobb lángnyelveket lövelltek a magasba, kísérteties fénybe borítva a tisztást.

Ahogy a többiek, én is a tűz felé fordultam. Első pilantásra nem akartam hinni a szememnek, azt gondoltam, hogy rosszul látok, vagy valamiféle orv, rémképnek is elrettentő látomás kerített a hatalmába.

A máglya körül, csillagszerűen elrendezve, nem elejtett szarvasok, őzek vagy vaddisznók szolgáltak terítékül, hanem tarkón lőtt emberek, férfiak és nők, fiatalok és öregek vegyesen. A hanyatt fektetett halottak gondosan összezárt lába olyannak látszott, mintha holtukban

is vigyázzba merevedett volna, kezüket a combjuk mellé szorították, a recsegve-ropogva égő máglya tűzcsóvái pedig már bele is kaptak a hajukba.

A döbbenetes látvány hatására nem tudtam elmozdulni a helyemről, csak bámultam a terítéket, hidegrázós rémülettel, mint a kisgyerek, aki váratlanul holmi vicsorgó őskori sárkánnyal kerül szembe a kedvenc játéka között.

Egyszerre azután, magam sem tudom, hogy mennyi idő múlva, vöröslő köd ereszkedett a szememre, előkaptam a pisztolyomat, és rohanni kezdtem a terasz felé, akár egy eszelős, akin elhatalmasodott a téboly.

Senkivel és semmivel sem törődtem, csak futottam, értelmetlen szavakat kiabáltam, és vadul húzkodva a ravaszt, eregettem a táramban maradt golyókat abba az irányba, ahol a vendégek álltak. Ré múlt sikoltozás hallatszott a terasz felől, majd jobbról is, balról is lövések dördültek. Amikor a mellemet és a halántékomat is találat érte, elsötétült előttem a világ, s belezuhanam a lobogó máglyába.

SOÓS ATTILA

Oroszlánszülés

Olyan ostobán és esetlenül érkeztem ebbe a délutánba.

Mélyről tekintek vissza.

A hitemet látom, a lángokat.

A bőr feledékenységét eltaszítom.

Mélyebbre, barátom, még mélyebbre szántsd

és engedd el berögzött tudományod,

amit kegyetlen szégyenből,

annak esetlen ivadéka miatt

nem is tanítanak.

Rajzold meg a kört,

amibe ismerős jelenéseidet hívod és taszítod,

ahol nincsenek sarkok a menekvéshez

önmagad elől,

rejtő árnyaid elől.